

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
15 У 11078/15
Дана 19.05.2017. године
БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Слађане Бојовић и Радојке Маринковић, чланова већа, са судским саветником Небојшом Симићем, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из Б., ул...., поднетој против туженог Високог савета судства, ради поништаја решења број: 116-04-935/2014-01 од 24.06.2015. године, уз учешће Дисциплинског тужиоца Високог савета судства, у предмету дисциплинском, по усменој јавној расправи одржаној дана 17.05.2017. године, у нејавној седници већа одржаној дана 19.05.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Високог савета судства број: 116-04-935/2014-01 од 24.06.2015. године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновни поступак и одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем Високог савета судства број 116-04-935/2014-01 од 24.06.2015. године, усвојена је жалба Дисциплинског тужиоца и преиначено решење Дисциплинске комисије број 116-04-00441/2014-05 од 28.10.2014. године, тако што се усваја предлог за вођење дисциплинског поступка Дисциплинског тужиоца Високог савета судства број 116-04-324/2014-03 од 16.06.2014. године, против судије Вишег суда у Београду А.А. и оглашава се одговорним због тога што је дана 13.12.2013. године, давао коментаре у средствима јавног информисања на начин супротан закону и Судском пословнику о судској одлуци донетој у неправноснажном поступку у предмету Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал К-По1 57/13 у коме је поступао као председник већа, иако је био свестан да то чини неовлашћено и супротно одредбама члана 74. став 1. Закона о уређењу судова и члана 58. став 1. и 4. Судског пословника, на тај начин што је у разговору за "Политику" дао

обавештење које је објављено у електронским новинама "Политика" у коме наводи "да се строго придржавао закона и процедуре када је одлучио да Б.Б., власнику "Д. Х." привремено врати пасош ради путовања у Лондон" и објаснио да "у случају Б. није одређена, продужена или укинута било каква мера што би био разлог да се затражи мишљење специјалног тужиоца, да он сматра да мишљење тужиоца није било потребно у оваквој ситуацији" и иако је навео да нико нема права да тражи објашњење у вези са том одлуком изјавио је "одлука и процедура су апсолутно законите, а ја свој посао радим филигрански прецизно. Закон каже да после потврђивања оптужнице о овој мери одлучује председник већа" и напоменуо "да је медијска спекулација да је Б. пасош враћен тајно и да одлука није прошла кроз писарницу" и даље објаснио "На перфидан начин приписује ми се незаконитост у процедури и ово доживљавам као притисак. Закон је апсолутно поштован. Тачно је да је Б. враћен пасош на руке, како закон и налаже", а на питање новинара какве ће бити последице и ко ће одговорати уколико се Б. 26. децембра не појави на суђењу изјавио је "Да ли ће се Б. вратити ствар је процене, а процењено је на основу стања у предмету. Не желим да прогнозирам што ће се догодити",

-чиме је извршио дисциплински прекршај давање коментара о судским одлукама, поступцима и предметима у средствима јавног информисања на начин супротан закону и Судском пословнику из члана 90. став 1. алинеја 13. Закона о судијама, па му Високи савет судства применом наведеног законског прописа и на основу члана 91. Закона о судијама и члана 38. Правилника о поступку за утврђивање дисциплинске одговорности судија и председника судова изриче дисциплинску санкцију јавну опомену.

Ожалбеним решењем Дисциплинске комисије број 116-04-00441/2014-05 од 28.10.2014. године, одбијен је предлог за вођење дисциплинског поступка Дисциплинског тужиоца Високог савета судства бој 116-04-324/2014-03 од 16.06.2014. године, против судије Вишег суда у Београду, А.А. - да је у периоду од 13.12.2013. до 22.04.2014. године у Београду, давао коментаре у средствима јавног информисања на начин супротан закону и Судском пословнику, о судским одлукама донетим у неправноснажном поступку у предмету Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал К-По1 57/13 у коме поступа као председник већа, иако је био свестан да то чини неовлашћено и супротно одредбама члана 58. став 1. и 4. Судског пословника, услед чега је дошло до тешког нарушавања угледа и поверења јавности у судство, на тај начин што је:

- Дана xxxx.2013. године, у разговору за "Политику" дао обавештење које је објављено у електронским новинама "Политика" у коме наводи "да се строго придржавао закона и процедуре када је одлучио да Б.Б., власнику "Д.Х." привремено врати пасош ради путовања у Лондон" и објаснио да "у случају Б. није одређена, продужена или укинута било каква мера што би био разлог да се затражи мишљење специјалног тужиоца, да он сматра да мишљење тужиоца није било потребно у оваквој ситуацији" и иако је навео да нико нема права да тражи објашњење у вези са том одлуком изјавио је "одлука и процедура су апсолутно законите, а ја свој посао радим филигрански прецизно. Закон каже да после потврђивања оптужнице о овој мери одлучује председник већа" и напоменуо "да је медијска спекулација да је Б. пасош враћен тајно и да одлука није прошла кроз писарницу" и даље објаснио "На перфидан начин приписује ми се незаконитост у процедури и ово доживљавам као притисак. Закон је апсолутно поштован. Тачно је да је Б. враћен пасош на руке, како закон и

налаже”, а на питање новинара какве ће бити последице и ко ће одговарати уколико се Б. 26. децембра не појави на суђењу изјавио је “Да ли ће се Б. вратити ствар је процене, а процењено је на основу стања у предмету. Не желим да прогнозирам што ће се догодити”;

- Дана xxxx.2013. године у дневном листу “Политика” у тексту под насловом “судија А. најављује жалбу на одлуку о смени”, објављена је изјава коју је дао новинару овог листа “да ће из принципијалних и законских разлога поднети у понедељак приговор Апелационом суду на одлуку о својој смени са места председника Специјалног суда”, истичући да “има доказе да је на њега вршен притисак у вези са одлуком о привременом враћању пасоша Б.Б., власнику “Д.Х.”, иако је знао да се не ради о смени, већ новом годишњем распореду судија Вишег суда у Београду за 2014. годину, који је вршилац функције председника Вишег суда у Београду објавио на свечаној седници свих судија дана 25.12.2013. године, да није могао бити постављен за председника Посебног одељења, имајући у виду одредбе члана 13. став 3. Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, корупције и посебно тешких кривичних дела којима је прописао да председник Посебног одељења Вишег суда поставља председник Вишег суда у Београду из реда судија распоређених на раду у Посебно одељење Вишег суда на време од 4 године, а да се дана 06.01.2014. године навршава 4 године од дана када је он постављен за председника Посебног одељења Вишег суда у Београду;

- Дана xxxx.2014. године у дневном листу “Политика” у тексту под насловом “Политика сазнаје – судија А. поднео уставну жалбу”, објављена је изјава коју је дао новинару овог листа Д. Ч. у којој наводи “сматрам да нисам имао правично суђење пред Високим саветом судства”, изјашњавајући се на одлуку Високог савета судства којом је одбијена његова притужба и утврђено да није трпео од стране ВФ председника Вишег суда у Београду притиске због суђења Б.Б., власнику “Д.Х.”, иако је знао да Високи савет судства одлуке доноси већином својих гласова, а не на основу расправе;

- Дана xxxx.2014. године у дневном листу “Блиц” у тексту под насловом “Б. не може у Рим”, новинару под иницијалима М.И. дао изјаву “да ни додатна документација није била довољна за позитивну одлуку да се окривљеном Б.Б. врати пасош и одобри пут од 08. до 14. априла у Рим”, а истог дана у листу “Информер” у тексту под насловом “Специјални суд, Б. није враћен пасош”, објављено да је судија Специјалног суда за организовани криминал А. А. потврдио “да је Б. захтев одбијен”;

- Дана xxx.2014. године у дневном листу “Информер” у тексту под насловом “Б. не сме из Србије још три месеца” у коме се износе ставови и мишљења извора “блиског тајкуну и Информировог извора” објављена је и изјава коју је судија А. А. дао новинару овог листа М. Д., којом потврђује да је суд донео такву одлуку “тачно је да сам као председник судског већа одбио захтев да укинем забрану и трајно вратим пасош првооптуженом. Ту меру сам продужио за још три месеца”;

- чиме је извршио тежак дисциплински прекршај из члана 90. став 2. Закона о судијама, а у вези дисциплинског прекршаја давања коментара о судским одлукама, поступцима или предметима у средствима јавног информисања на начин супротан Закону и Судском пословнику из члана 90. став 1. алинеја 13. Закона о судијама.

Тужбом поднетом Управном суду дана 24.07.2015. године, тужилац је законитост наведеног решења Високог савета судства од 24.06.2015. године, оспорио због повреде правила поступка, неправилне примене закона и других прописа и

повреде Уставом загарантованих права и правила међународног права. Тужилац истиче да је тужени донео одлуку у непрописном саставу, чиме је извршена битна повреда поступка, будући да у дисциплинском поступку има својство својеврсног суда, Трибунала, који непосредно одлучује о правима и обавезама судија, да по Уставу овај орган има 11 чланова, а према одредби члана 17. Закона о Високом савету судства доноси одлуке већином гласова свих чланова. Налази да ниједном законском одредбом није прописано да тужени може да доноси одлуке без учешћа свих чланова, а да је побијану одлуку донело осам чланова туженог, па како не постоји случај, осим у делу изузећа, да суд или Трибунал може да суди и доноси одлуке без једног или више чланова, такав суд не може се сматрати судом основаним на основу закона, па не може ни задовољавати захтеве правичног суђења из члана 6. Европске конвенције. Даље, законитост оспореног решења оспорава због битне повреде одредаба поступка јер одлука противречи сама себи и разлозима наведеним у образложењу. Ово јер се у делу који се односи на поступање од xxx.2013. године, тужилац оглашава одговорним за коментарисање своје конкретне одлуке у вези са предметом К-По1. 57/13, а за преостала два текста од xxx.2014. и xxxx.2014. године, који се односе на исти кривични предмет, тужени цени да се не ради о коментарима већ о строго информативном обавештавању јавности у вези конкретних поступања у предмету до којих сазнања је јавност дошла иницијално од учесника поступка, а не од судије који је та сазнања само потврдио без давања коментара, због чега нема битног елемента прекршаја. Сматра да овакво закључивање оставља нејасним на основу којих параметара је тужени закључио да се у првом, за разлику од других наведених догађаја или новинских натписа, ради о правно недозвољеним коментарима који представљају дисциплински прекршај. Указује да у образложењу побијане одлуке није наведена правна норма из које би се сагледала разлика између појмова коментарисања и информисања јавности, а којим појмовима се придаје суштински значај од кога очигледно зависи дијаметрално супротна одлука у овој ствари, нити наведени законски текст који садржи врсту дисциплинских прекршаја из члана 90. Закона о судијама, то било где разрађује, због чега је дисциплински прекршај недовољно прецизно одређен, а таква неодређеност не може имати одлучујући значај поготово када је коначна одлука, за разлику од првостепене, неповољнија по тужиоца, што све је противно начелу које је општеприхваћено и примењује се у случају постојања какве сумње, при чему се у наведеној одредби поред изнетих термина “коментарисање и информисање”, помиње и трећи термин “обавештавање”, што још више уноси конфузију у примену ове законске одредбе. Сматра да је нејасно зашто се тужени одлучио да додаје речи: “члана 74. став 1. Закона о уређењу судова”, у опис дисциплинског прекршаја који је тужилац наводно извршио, а која одредба гласи да се Судским пословником прописује унутрашње уређење и рад суда, јер су нејасни разлози који су руководили туженог да закључи да је тужилац повредио ову, као и било коју другу одредбу закона, с обзиром да он није спречио да се нешто од тих Законом делегираних питања разради на подзаконском нивоу, односно уреди Судским пословником, нити је јавност обавештавао о раду судова, већ супротно томе, јавност је информисао да је стриктно примењивао закон и то у једној уобичајеној процедури. Тужилац сматра да у образложењу побијане одлуке нису на правилан начин сагледане ни све чињенице које су евидентно постојале, а због којих је тужилац био принуђен да се у првом тексту, за разлику од свих осталих где је одговарао на позиве новинара, самоиницијативно обрати новинару. Налази да је то била његова дужност, како законска у смислу члана 3. став 1. Закона о судијама, тако и

етичка, у смислу тачке 1. и 2. Етичког кодекса, те да није било разумног основа да очекује да ће му Судска управа или конкретно они који су за то изричито задужени по члану 58. став 1. и 4. Судског пословника, чак и да им се обратио у вези истог текста, пружити заштиту демантијем. Сматра да није утемељен закључак туженог да је тужилац зато што је био свестан да је потребно да се обрати председнику суда пре давања коментара у вези судских одлука, дана 30.12.2013. године, упутио допис в.ф. Председника суда у коме указује да су се стекли услови да се суд јавно огласи саопштењем да се ради о неистинитим и произвољним тврдњама. Ово јер се тужилац обратио Председнику суда када је било јасно чак и поред његовог покушаја да разјасни и пружи основне информације о процедури од 13.12.2013. године, да се инсинуације и неистине о његовом наводно незаконитом и пристрасном поступању не смирују, али да је Председник суда истрајао у томе да се не оглашава. Сматра непримереним позивање туженог на пресуду Европског суда за људска права и указивање да је тужиочев рад изложен критици јавности због његове јавне функције и положаја у друштву и да је дужан да покаже виши степен толеранције на новинске натписе, јер сматра да би употребом ове одлуке могло да се закључи да је судија дужан да ћутке трпи сваки вид критике, па и онај који садржи клеветања и груба омаловажавања. Сматра да ово није прихватљиво и у том смислу указује на два скорашња предмета Европског суда у којима се тај суд позива на повреду права адвоката на слободу изражавања у вези са коментарима које су давали у јавности о судијама због којих су били кажњени и да постоји граница до које се може критиковати рад судије као јавне личности, како би се заштитио углед других и очувао ауторитет и непристрасност суда. У том смислу указује и на став Европског суда да се има право очекивати од некога ко има правосудну функцију да се користи својом слободом изражавања са ограничењем сваки пут када су ауторитет и непристрасност судске власти подложни да буду угрожени, што се не може тумачити другачије него да судија није ускраћен за слободу изражавања, те да је и тужилац овлашћен да одговори на критике који су други слободни да износе. Тужилац посебно истиче да је тужени у изреци и образложењу побијане другостепене одлуке први пут увео у поступак законску одредбу из члана 74. става 1. Закона уређењу судова, коју нигде не наводе ни подносилац пријаве, а ни дисциплински тужилац, јер је дисциплински тужилац оптужење засновао на подзаконском акту – Судском пословнику. Истиче да је чланом 90. Закона о судијама, прописана кумулација повреде закона и Судског пословника, да је кумулативна испуњеност повреде закона и подзаконског акта била дужност дисциплинског тужиоца, а не туженог који је требало да остане неутралан, без обзира што је исти дисциплински тужилац по унутрашњој организацији његов саставни организациони део. Тужилац сматра да је додавањем повреде члана 74. Закона о уређењу судова тужени противно начелу оптужбе, а у дисциплинском поступку против судије према члану 2. Правилника сходно се примењују правила кривичног поступка, незаконито ставио у улогу дисциплинског тужиоца и онемогућио тужиоца да се у том делу брани, чиме је повредио тужиоцу и право на правично суђење и право на одбрану, те указује да је прекорачење оптужбе у кривичном поступку апсолутна битна повреда кривичног поступка и разлог обавезног укидања првостепене одлуке. Како се ради о другостепеној одлуци, указује да ова тужба представља једино правно средство које му стоји на располагању да се брани, што и чини, истичући да се наведена одредба уопште није могла применити у конкретном случају, надасве не у другостепеној одлуци, нити се може везивати за наведену дисциплинску одговорност судије. Поред наведеног,

тузилац истиче да је оглашавајући га одговорним за кршење наведених одредаба тужени начинио грешку у тумачењу права и правном резоновању, јер се одредбом члана 58. Судског пословника, који уређује питање обавештавања јавности о раду судова и судским поступцима, односи на делатност судова која се огледа у званичном информисању грађана о сопственом раду и која је уређена зато да се не би догодило да о томе нико не даје информације, као минимум који се установљава у циљу обезбеђивања објективног, правовременог и тачног обавештавања јавности. Указује да ни Закон о судијама ни Закон о уређењу судова не забрањује судијама да на начин којим се не нарушава углед суда и водећи рачуна о интересима поступка, приватности као и безбедности учесника у поступку, дају информације јавности, те да и сама формулација члана 90. говори у прилог овог закључка. Сматра да је стога могао бити оглашен одговорним за наведени дисциплински прекршај само у ситуацији да је тужени утврдио да је коментарисањем створио утисак пристрасности и нарушио правично суђење, односно да је његово коментарисање могло да утиче на исход поступка, што овде није био случај. Ово јер и сам тужени истовремено у другом делу одлуке, позивајући се на исту одредбу члана 58. Судског пословника, закључује да тужиоцеве одговорности нема у случајевима у којима је строго информативно обавештавао јавност у вези конкретних поступања у предмету. Предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење, одбије као неосновану жалбу дисциплинског тужиоца и потврди решење Дисциплинске комисије број 116-04-00441/2014 од 28.10.2014. године и наложи туженом да изврши брисање изречене дисциплинске санкције из личног листа судије А.А..

Тужени орган, Високи савет судства је у одговору на тужбу достављеном Управном суду дана 20.09.2015. године, остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења. Посебно указује да је оспорено решење донето у складу са чланом 17. Закона о Високом савету судства, којим је прописано да Високи савет судства доноси одлуке већином гласова свих чланова. Предложио је да суд тужбу одбије као неосновану и потврди оспорено решење, као на закону засновано и у свему правилно донето.

Дисциплински тужилац Високог савета судства је у одговору на тужбу достављеном Управном суду дана 24.03.2017. године, оспорио у целости све наводе тужбе и остајући у свему при наводима предлога за вођење дисциплинског поступка од 05.06.2014. године и наводима жалбе од 14.11.2014. године, предложио је да се тужба у целости одбије као неоснована, а решење Високог савета судства од 24.06.2016. године, остави на снази.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу применом члана 34. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), којом је прописано да је усмена јавна расправа обавезна ако је у управном спору учествовало две или више странака са супротним интересима, као и када се утврђује чињенично стање ради решавања у пуној јурисдикцији. Усмена јавна расправа је одржана дана 17.05.2016. године, у присуству тужиоца и овлашћеног лица туженог органа, а у одсуству уредно позиваног Дисциплинског тужиоца.

У речи на усменој расправи тужилац је остао у свему при разлозима наведеним у тужби и захтеву тужбе, наглашавајући захтев за брисање из личног листа судије изречене дисциплинске санкције јавна опомена. Указује да, иако више не обавља судијску функцију, у спору истрајава са циљем да допринесе враћању достојности судијске функције. Сматра да је основ поступка решавање питања да ли,

када и под којим условима судије могу да комуницирају са медијима, да је неопходно обратити пажњу на сам контекст изјава које је давао и које су биле предмет овог дисциплинског поступка, да је у свему у поступању испоштовао закон, судску процедуру и судски пословник, да сматра да је суштина слобода изражавања, да је у моменту давања ових изјава које су биле предмет управног поступка имао 24 године судијског стажа, да му је било познато шта може да саопшти, да сматра да је Дисциплинска комисија Високог савета судства правилно нашла да не постоји ни основни облик дисциплинског прекршаја, да и сам тужени налази да нема тешког дисциплинског прекршаја, те да дисциплински тужилац није добро проценио када је поднео предлог за вођење дисциплинског поступка против тужиоца и то за тежак дисциплински прекршај и тражио разрешење тужиоца. Указује на непрописан састав доносиоца оспореног решења, на противуречност саме одлуке у вези са чиме је детаљне разлоге навео од стране треће до девете поднете тужбе. Истиче да није коментарисао судску одлуку, већ да је само објашњавао законску процедуру, да је поступао у свему у складу са законом и Судским пословником, као и са обавезом из члана 3. став 1. Закона о судијама, и да сматра да судије имају овлашћење да дају одређене изјаве медијима по природи своје функције. Даље, наводи да су оспореном одлуком повређена начела и то правично суђење, прекорачење оптужбе и право на одбрану тиме што је Високи савет судства додао повреду члана 74. Закона о уређењу судова, јер је предлогом Дисциплинског тужиоца означено да је повредио само одредбу члана 58. став 1. Судског пословника. Истиче да је за постојање дисциплинског прекршаја из члана 90. став 1. алинеја 13. Закона о судијама, за који је оглашен одговорним, неопходно да је кумулативно испуњено да је поступање супротно одредбама и закона и Судског пословника. Указује на одлуку Европског суда за људска права, у предмету Бака против Мађарске од 23.06.2016. године, донету у спору везано за превремени престанак мандата председника Врховног суда Мађарске, у којој је изражено да се при доношењу одлуке мора водити рачуна и о контексту у оквиру којег је дата изјава, пре свега по питању јавног интереса као и санкције која се изриче, да не би обесхрабрујуће деловало по остале судије. Сматра да ова последња два критеријума нису испоштована у одлуци Високог савета судства. Указује да тужени није навео пропис којим је прописана обавеза тужиоца да се пре обраћања медијима мора обратити Председнику суда, као и да је новинаре звао због постојећих околности, везано за његово поступање као судије у конкретном предмету и изнете грубе лажи у средствима јавног информисања. Сматра да није дошло до измене правне квалификације у другостепеној одлуци, већ је у оспореној одлуци додата бланкетна правна норма, а што је недозвољено сходно Законику о кривичном поступку и судској пракси. У свему осталом остао је при наводима тужбе и захтеву тужбе.

Овлашћено лице туженог Високог савета судства је у речи на усменој расправи изјавило да оспорава све наводе тужбе и наводе тужиоца изнете у речи на расправи као неосноване, налазећи да су без утицаја на оцену законитости оспорене одлуке. Посебно оспорава наводе тужбе да је Високи савет судства био непрописно састављен при доношењу одлуке, јер је одлука донета од стране Високог савета судства у прописном саставу у складу са одредбом члана 14. став 3. и члана 17. Закона о Високом савету судства. Даље, наводи да су неосновани и наводи тужбе да је прекорачена оптужба, с обзиром да је одлука донета у свему у складу са одредбом члана 420. Законика о кривичном поступку који се сходно примењује на основу члана 2. Правилника о поступку за утврђивање дисциплинске одговорности судија и

председника судова. Сматра да је само чињенично стање у свему правилно утврђено, да је тужилац поступио неовлашћено и супротно одредбама члана 74. став 1. Закона о уређењу судова и члана 58. став 1. и 4. Судског пословника, на начин ближе наведен у изреци овог решења, за шта је и оглашен одговорним и изречена му је дисциплинска санкција, јавна опомена. Посебно указује, а што је наведено и у образложењу оспорене одлуке, да је тужилац самоиницијативно позвао новинаре "Политике" и дао изјаву која по својој природи представља коментарисање конкретне неправноснажне судске одлуке.

Након одржане усмене јавне расправе, Управни суд је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. Закона о управним споровима, оценом навода тужбе, одговора на тужбу, речи странака на усменој јавној расправи и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Основано се, по оцени суда, тужбом указује да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца. Дисциплински поступак је пенални поступак који остварује свој циљ кроз изрицање санкције за недозвољено понашање. У поштовању начела легалитета ово подразумева да нико не може бити позван на дисциплинску одговорност нити дисциплински кажњен за одређено понашање, које као такво није изричито прописано законом. Одредбом члана 89. Закона о судијама ("Сл. гласник РС", број 116/08....40/15), прописано је да је дисциплински прекршај несавесно вршење судијске функције или понашање судије недостојно судијске функције, који је прописан овим законом.

Правилником о поступку за утврђивање дисциплинске одговорности судија и председника судова ("Сл. гласник РС", бр. 41/15), уређен је поступак утврђивања дисциплинске одговорности судија и председника судова за дисциплинске прекршаје прописане Законом о судијама, изрицање дисциплинских санкција у складу са Законом о судијама и образовање и начин рада дисциплинских органа. Према одредбама наведеног Правилника, Дисциплински тужилац подноси Дисциплинској комисији предлог за вођење дисциплинског поступка ако сматра да постоји основана сумња да је учињен дисциплински прекршај; дисциплински поступак је покренут достављањем предлога Дисциплинског тужиоца Дисциплинској комисији, а ако Дисциплински тужилац у току поступка одустане од предлога за вођење дисциплинског поступка или ако, иако уредно позван, без оправданог разлога не приступи на рочиште, Дисциплинска комисија ће решењем обуставити поступак, док ће Високи савет судства у том случају сматрати да је Дисциплински тужилац одустао од предлога за вођење дисциплинског поступка. Из изнетог произлази да се дисциплински поступак против судије и председника суда води по предлогу Дисциплинског тужиоца, по одредбама Закона о судијама и Правилника о поступку за утврђивање дисциплинске одговорности судија и председника судова, а према члану 2. наведеног Правилника, на питања која нису регулисана Законом о судијама и овим Правилником сходно се примењују одредбе Законика о кривичном поступку.

Из списка предмета и оспореног решења произлази да је Дисциплински тужилац Високог савета судства поднео Дисциплинској комисији дана 16.06.2014. године, предлог за вођење дисциплинског поступка против А.А., судије Вишег суда у Б., због тога што је у периоду од 13.12.2013. до 22.04.2014. године у Београду, поступајући на начин ближе описан у датом предлогу, давао коментаре у средствима јавног информисања на начин супротан закону и Судском пословнику, о судским

одлукама донетим у неправноснажном поступку у предмету Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал К-По1 57/13 у коме поступа као председник већа, иако је био свестан да то чини неовлашћено и супротно одредбама члана 58. став 1. и 4. Судског пословника, услед чега је дошло до тешког нарушавања угледа и поверења јавности у судство, чиме је извршио тежак дисциплински прекршај из члана 90. став 2. Закона о судијама, а у вези дисциплинског прекршаја давање коментара о судским одлукама, поступцима или предметима у средствима јавног информисања, на начин супротан закону и Судском пословнику из члана 90. став 1. алинеја 13. Закона о судијама. Дисциплинска комисија Високог савета судства је по окончаном дисциплинском поступку првостепеним решењем од 28.10.2014. године, наведени предлог Дисциплинског тужиоца за вођење дисциплинског поступка против тужиоца А.А., одбила у целости, налазећи да Дисциплински тужилац није пружио доказе на околност да је иступањем судије у медијима на начин дат у наведеном предлогу, дошло до тешког нарушавања угледа и поверења јавности у судство у смислу члана 90. став 2. Закона о судијама, али ни основног облика дисциплинског прекршаја из члана 90. став 1. алинеја 13. истог Закона, давање коментара о судским одлукама, поступцима или предметима у средствима јавног информисања за који се терети.

Против решења Дисциплинске комисије од 28.10.2014. године, Дисциплински тужилац је дана 18.11.2014. године, изјавио жалбу због битне повреде одредаба поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, са предлогом да Високи савет судства усвоји жалбу и преиначи ожалбено решење на тај начин што ће усвојити предлог за вођење дисциплинског поступка Дисциплинског тужиоца од 16.06.2014. године, против судије А.А., огласити га одговорним за тежак дисциплински прекршај који му се ставља на терет и предмет вратити Дисциплинској комисији ради стављања предлога за разрешење судије. Високи савет судства је оспореним решењем усвојио жалбу Дисциплинског тужиоца и преиначио решење Дисциплинске комисије број 116-04-00441/2014-05 од 28.10.2014. године, тако што је усвојио предлог за вођење дисциплинског поступка Дисциплинског тужиоца Високог савета судства број 116-04-324/2014-03 од 16.06.2014. године, против судије Вишег суда у Београду А.А. и огласио га одговорним због тога што је дана 13.12.2013. године, на начин ближе описан у датом диспозитиву, давао коментаре у средствима јавног информисања на начин супротан закону и Судском пословнику о судској одлуци донетој у неправноснажном поступку у предмету Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал К-По1 57/13 у коме је поступао као председник већа, иако је био свестан да то чини неовлашћено и супротно одредбама члана 74. став 1. Закона о уређењу судова и члана 58. став 1. и 4. Судског пословника.

Према образложењу оспореног решења, Високи савет судства је нашао да је несумњиво утврђено да су се у поступању судије А.А. дана 13.12.2013. године, стекла сва битна обележја дисциплинског прекршаја из члана 90. став 1. алинеја 13. Закона о судијама, а не тежак дисциплински прекршај из члана 90. став 2. Закона о судијама у вези дисциплинског прекршаја из члана 90. став 1. алинеја 13. Закона о судијама, како му је то стављено на терет предлогом Дисциплинског тужиоца, да је промена правне квалификације из предлога Дисциплинског тужиоца извршена након потпуно утврђеног чињеничног стања, сходном применом члана 420. Законика о кривичном поступку, да изменом чињеничног стања није дошло до прекорачења оптужења, већ је

наведено поступање последица потребе да се у потпуности утврђено чињенично стање уподоби опису датом у изреци решења, што подразумева да су у изреку унети сви елементи прописаног прекршаја, а изостављени делови текста који нису у складу са утврђеним чињеничним стањем. У погледу осталих чињеничних навода који се стављају судији А.А.у на терет и то догађаји од xxxx.2013. године, од xxx.2014. године, од xxx.2014. године и од xxx.2014. године, Високи савет судства је нашао да нема доказа да се наведеним поступањима остварују елементи дисциплинског прекршаја из члана 90. став 1. алинеја 13 Закона о судијама, а наводе којима се судији А.у стављају на терет догађаји од наведених датума је изоставио из изреке решења, јер су радње извршења конципиране као саставни део једног оптужења, као један дисциплински прекршај кроз више истоврсних радњи учињених у временској повезаности од стране истог учиниоца.

Одредбом члана 74. став 1. Закона о уређењу судова, прописано је да се Судским пословником прописује унутрашње уређење и рад суда, а нарочито: уређење и рад Одељења и осталих унутрашњих јединица суда; рад заједничке седнице Одељења и седнице свих судија; обавештавање јавности о раду суда; вођење поступка и достављање одлука на језицима националних мањина; пружање правне помоћи одржавање судских дана; пружање међународне правне помоћи; евидентирање, позивање и распоређивање судија поротника; приправничка пракса; поступање судског особља са странкама; вођење уписника и помоћних књига; поступање са списима; поступање по представкама и притужбама; вођење статистика и израда извештаја о раду; наплата новчаних казни; трошкова кривичног поступка и одузете имовинске користи; поступање са судским депозитима; увођење заједничких служби у местима са више судова и других правосудних органа; одевање судија, судског особља, странака, других учесника у судском поступку и свих који своје послове обављају у суду, као и друга питања уређења и рада суда, за која је законом одређено да се уређују Судским пословником.

Чланом 58. став 1. Судског пословника, прописано је да обавештавање за медије о раду суда и појединим предметима даје председник, лице задужено за информисање јавности (портпарол) или посебна Служба за информисање, а према ставу 4. истог Пословника, прописано је да информације и подаци који се достављају јавности морају бити тачни и потпуни. Подаци који према посебним прописима представљају тајну и заштићени подаци чије објављивање је искључено или ограничено законом се не саопштавају.

Одредбом члана 90. Закона о судијама прописане су врсте дисциплинских прекршаја, а према ставу 1. алинеја 13. наведеног члана, за који је оспореним решењем судија А.А., овде тужилац, оглашен одговорним и кажњен, прописано је да је дисциплински прекршај давање коментара о судским одлукама, поступцима или предметима у средствима јавног информисања на начин супротан закону и Судском пословнику. Из наведене законске одредбе произлази да се ради о прекршају са бланкетном диспозицијом, која има само делимично одређено биће дисциплинског прекршаја, док је детаљније одређивање бића прекршаја препуштено другом пропису, и то у конкретном случају, кумулативно закону и Судском пословнику. Ово даље значи да је неопходан услов за постојање дисциплинског прекршаја са бланкетном нормом тачно означавање прописа, из кога проистиче противправност као конститутивни елемент дисциплинског прекршаја. Према важећој кривичноправној пракси, код кажњивих дела са бланкетном нормом правни пропис којем је радња извршења дела

противна мора да буде јасно и конкретно назначен, јер у противном нема противправности као битног елемента овог прекршаја.

У конкретном случају предлогом за вођење дисциплинског поступка Дисциплинског тужиоца од 16.06.2014. године, судији А. А.у је стављено на терет да је извршио дисциплински прекршај из члана 90. став 2. Закона о судијама у вези дисциплинског прекршаја из члана 90. став 1. алинеја 13 Закона о судијама, због тога што је у периоду од xxx.2013. до xxx.2014. године у Београду давао коментаре у средствима јавног информисања, на начин и у предмету ближе означеним у датом предлогу, иако је био свестан да то чини неовлашћено и супротно одредбама члана 58. став 1. и 4. Судског пословника. Тужени орган је у поступку по жалби Дисциплинског тужиоца изјављеној против решења Дисциплинске комисије од 28.10.2014. године, којом је наведени предлог одбијен, усвојио жалбу и преиначио решење Дисциплинске комисије, тако што је усвојио предлог Дисциплинског тужиоца за вођење дисциплинског поступка од 16.06.2014. године, против судије А.А. и огласио га одговорним за дисциплински прекршај из члана 90. став 1. алинеја 13 Закона о судијама, због тога што је дана 13.12.2013. године, давао коментаре у средствима јавног информисања, на начин и у предмету ближе означеном у диспозитиву, иако је био свестан да то чини неовлашћено и супротно одредбама члана 74. став 1. Закона о уређењу судова и члана 58. став 1. и 4. Судског пословника.

Како је тужени орган у диспозитиву оспореног решења додао као елемент бића дисциплинског прекршаја да је поступање судије супротно и члану 74 Закона о уређењу судова, који пропис није садржан у предлогу Дисциплинског тужиоца за покретање дисциплинског поступка, Управни суд налази да се основано тужбом указује да је поступајући на такав начин тужени прекорачио оптужбу, па је оспорено решење захваћено битном повредом из члана 438. став 1. Законика о кривичном поступку, са којих разлога је тужбу уважио и поништио оспорено решење, а предмет вратио туженом органу на поновно одлучивање.

Суд је ценио наводе из образложења оспореног решења да је Високи савет судства изменио чињеничне наводе, између осталог, тако што су после навода “због тога што је дана xxx.2013. године, давао коментаре у средствима јавног информисања на начин супротан закону и Судском пословнику о судској одлуци донетој у неправноснажном поступку у предмету Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал К-По1 57/13 у коме је поступао као председник већа, иако је био свестан да то чини неовлашћено и супротно одредбама” унесени наводи “члана 74. став 1. Закона о уређењу судова” и да наведеном изменом није дошло до прекорачења оптужбе, већ да је наведено поступање последица потребе да се у потпуности утврђено чињенично стање уподоби опису датом у изреци овог решења, која подразумева да су у изреку унети сви елементи прописаног прекршаја, а изостављени делови текста који нису у складу са утврђеним чињеничним стањем. Међутим, Управни суд налази да се наведено закључивање туженог не може прихватити као правилно. Ово стога што је тужени уношењем у изреку решења законске одредбе, “члана 74. став 1. Закона о уређењу судова”, конкретно означио правни пропис из кога би требало да проистекне противправност поступања, као конститутивни елемент бића дисциплинског прекршаја из члана 90. става 1. алинеја 13. Закона о судијама, а који пропис није био унет у предлогу Дисциплинског тужиоца за вођење дисциплинског поступка, те такво поступање не представља уподобљавање чињеничног стања опису датом у изреци решења, већ прекорачење оптужбе, што је и

становиште важеће кривичноправне праксе.

Суд је ценио наводе тужбе којима се указује да је Високи савет судства оспорено решење донео у непрописном саставу, па налази да ови наводи нису основани, јер се из списка види да је Савет оспорену одлуку донео на седници на којој је присуствовало осам чланова, а одредбом члана 14. став 3. Закона о Високом савету судства, је прописано да Савет може да одржи седницу уколико је присутно најмање шест чланова Савета. При томе, наведеном одредбом као ни осталим одредбама Закона о Високом савету судства, нити Правилника о утврђивању дисциплинске одговорности судија и председника судова, није прописан другачији начин рада и одлучивања Високог савета судства у дисциплинском поступку.

Суд је ценио и све остале наводе истакнуте у тужби, али их није посебно образлагао, имајући у виду да је оспорено решење поништио због апсолутно битних повреда одредаба кривичног поступка, учињених од стране туженог, као другостепеног органа у поступку по жалби, а тужени је дужан да у поновном поступку, имајући у виду и наводе тужбе, правилном применом материјалних прописа донесе нову, на закону засновану одлуку у овом дисциплинском поступку.

Суд није одлучивао о захтеву тужиоца за доношење одлуке о брисању из личног листа судије изречене дисциплинске мере јавна опомена. Ово стога јер упис правноснажне одлуке у лични лист судије, прописан чланом 46. Правилника о поступку за утврђивање дисциплинске одговорности судија и председника судова, није био предмет дисциплинског поступка у коме је донето оспорено решење чија се законитост цени у овом управном спору, па не може бити ни предмет одлучивања у овом управном спору.

Са изнетих разлога, Управни суд је одлучио као у диспозитиву пресуде, у складу са чланом 46. став 2. Закона о управним споровима, применом члана 40. став 2. истог закона, с тим што су примедбе и правно схватање суда изнети у овој пресуди обавезујући за тужени орган, у смислу члана 69. став 2. истог закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 19.05.2017. године, 15 У 11078/15

Записничар
Небојша Симић,с.р.

Председник већа-судија
Гордана Џакула,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ